

и въ Африкѣ и до Керванскѣй халивъ, та свързала съ тѣхъ миръ, за да нѣма страхъ откажъ Малѣ Азиѣ и Срѣдиземно море. Тогава довела въ Европѣ азиатскѣ войскѣ и ѣхъ насрѣдчила съ парты; вдигнала и арменскѣ дружинѣ; свѣкала и отъ всѣхъ-ты области на царщинѣ-тѣ войводи-ты съ плѣкове-ты имъ. За оште по-добрѣ поканила съ дарове и Печенѣзѣ-ты да налѣтѣтъ на Българинѣ. А за да ся-дотѣми всѣчко, пратила до сръбскѣй князь Петра и ся-мѣчила да направи сѣхъ между него и Маджаре-ты сряшто Българе-ты: всѣчко това станѣло съ много дарове. Маджаре-ти имали войнѣ съ другѣ народѣ, та не можили да идѣтъ; нѣ Петръ ся-сѣхъилъ съ Византийци-ты. По тѣхъ причинѣ и царь Симеонъ прѣхъснѣлъ много годишне-то принаелство съ него, и си турилъ на умъ да ся бие съ Сръбѣ-ты. Близо двѣ години ся заминѣли съ това приготвуванѣ. Най-сетнѣ византийска-та войска, азиатска-та и европейска-та ся-сѣбралѣ въ Цариградъ на голѣмѣ-тѣ поланѣ. Духовенство-то изнесло прѣдъ войскѣ-тѣ Честнѣй крѣстъ, на който всѣхъ ся-поклонили до земѣ, и сторили вѣрѣ и клятвѣ да умрѣтъ едниѣ за другѣ. Прѣзъ лѣто-то на 917 г. всѣхка-та войска ся-вдигнала и отишла камъ сѣверъ, по брѣга на Черно море, по сухо и по водѣ. Византийци-ти отишли и захванѣли Дебелтъ, Анхилъ и Месемвриѣ. На рѣкѣ Ахелонѣ (Наджрдере), при Месемвриѣ, — дѣто ся-сбиратъ при море-то крайшта-та на Старѣ-Планинѣ, — царь Симеонъ сряштинѣлъ Византийци-ты. На 20-й августа 917 год. ся-ударили. Царь Симеонъ стоѣлъ на планинѣ-тѣ и управѣлъ боѣ. Византийци-ти отишли